

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΑΟΥ
- ΑΘΗΝΑΙ 2003 -

Η ΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝΗ ΑΙΡΕΣΙΣ ΚΑΙ Η ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ΑΠΟΤΕΙΧΙΣΙΣ

Η ΑΝΑΞΙΟΠΙΣΤΙΑ ΤΟΥ Π. ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΑΤΟΥ

«Ὁφείλομεν ἀπό τοῦδε... νά ἀναθεωρήσωμεν τήν τακτικὴν ἡμῶν, νά ἐκκαθάρωμεν τήν παλαιάν ζύμην, νά γίνωμεν νέον φύραμα... Ἡ μετάνοια ἡμῶν διά τό παρελθόν εἶναι ἀπαραίτητος... Οἱ κληροδοτήσαντες εἰς ἡμᾶς τήν διάσπασιν προπάτορες ἡμῶν ὑπῆρξαν ἀτυχῆ θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄψεως καί εὐρίσκονται ἤδη εἰς χεῖρας τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ».

(«Παιριάρχης» Βαρθολομαῖος, 1998)

Η ΚΗΡΥΣΣΟΜΕΝΗ ΑΙΡΕΣΙΣ ΚΑΙ Η ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ ΑΠΟΤΕΙΧΙΣΙΣ

Εἰσαγωγή*

Ἐσχάτως, μέ ἀφορμήν τόν διωγμόν τῆς Ἱ.Μ. Ἐσφιγμένου, ἐγράφη καί πάλιν ὅτι οὐδεμία γνωστή αἵρεσις κηρύσσεται, καί ἄρα οὐδέν θέμα πίστεως ὑφίσταται, ὅποτε ἡ διακοπή τῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μετά τοῦ Οἰκ. Πατριαρχείου καί μεθ' ὧν κοινωνοῦν ἐν γνώσει μετ' αὐτοῦ δέν ἐρείδεται εἰς τούς Ἱερούς Κανόνας καί συνεπῶς οἱ μή ἔχοντες τοιαύτην κοινωνίαν εἶναι ἔνοχοι σχίσματος¹. Σκοπός τοῦ παρόντος ἄρθρου εἶναι ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ ὡς ἄνω θέσις εἶναι ἐσφαλμένη καί ὅτι, ἀπό τό 1920 καί ἐντεῦθεν, τό Οἰκ. Πατρ/χεῖον κηρύττει εἰς παγκόσμιον ἐπίπεδον τήν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀπροκαλύπτως, συστηματικῶς καί ἐπισήμως. Ὅλαι αἱ δηλώσεις καί πράξεις ὑπέρ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἔχουν γίνει βάσει σχεδίου· δέν πρόκειται διά «λάθη».

1. Τό Ἐπίσημον Σχέδιον Ἐπιβολῆς τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Καί ποῖον εἶναι τό ἐπίσημον σχέδιον, βάσει τοῦ ὁποῖου κηρύσσεται ἡ αἵρεσις; Εἶναι ἡ αἰρετική Ἐγκύκλιος τοῦ Πατρ/χεῖου τοῦ 1920 «Πρός τάς Ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ»², ἡ ὁποία θεωρεῖ τάς αἰρετικές ὁμολογίας «ἄχι ὡς ξένας καί ἀλλοτρίας, ἀλλ' ὡς συγγενεῖς καί οἰκείας ἐν Χριστῷ, συγκληρονόμους καί μέλη τοῦ ἰδίου σώματος»! Θεωρεῖ ἐπίσης ὅτι ἡ κοινωνία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μετά τῶν «σεβασμίων ἐκκλησιῶν τῆς Δύσεως καί ὅπου γῆς» ἄχι μόνον «δέν ἀποκλείεται ἀπό τάς ὑφισταμένας δογματικές διαφοράς», ἀλλά καί ὅτι εἶναι ἀπαραίτητος διά τήν ἐπίτευξιν τῆς ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν! Κατανοεῖ, ὡστόσο, ὅτι τό ἔργον τοῦτο τῆς ἐνώσεως ἐνδέχεται νά

* Εὐχαριστῶ τόν Ἱερομόναχον π. Θεοδώρητον διά τά ἐποικοδομητικά του σχόλια καί τάς διορθώσεις πού ἔκαμε εἰς μίαν προηγουμένην παραλλαγὴν τοῦ κειμένου. Βεβαίως, ἐάν παραμένουν λάθη, αὐτά βαρύνουν ἀποκλειστικῶς τόν γράφοντα.

1. Βλ. Κείμενα τῆς Ἱ.Κ. Ἀγ. Ὁρους («Ὁρθ. Τύπος», 7.3.03, σ. 3, «Χριστιανική», 13.3.03, σ. 6), κείμενα τοῦ «πατρ/χου» Βαρθολομαίου («Ἀπ. τ. Κ.», 23.2.03, σ. 83-85), τοῦ π. Θ. Διονυσιάτου («Ὁρθ. Τύπος», 28.2.03, σ. 3, 21.3.03, σ. 3) κ.ἄ.

2. http://www.patriarchate.org/encyclicals/patriarchal_encyclicals/Encyclical_1920.

ἐμποδισθῆ καί πάλιν ἀπό τὰς «προλήψεις, πρακτικές καί ὑποκρισίας τοῦ παρελθόντος». Ὡς μέσα διά τήν ἐπίτευξιν τοῦ εἰρημένου σκοποῦ, ἡ Ἐγκύκλιος προτείνει τήν παραδοχὴν ἐνιαίου ἡμερολογίου, τούς μικτούς γάμους κ.ἄ.

Ὡστε λοιπόν, τό Οἰκ. Πατρ/χεῖον ΔΕΝ θεωρεῖ τήν Ὁρθ. Ἐκκλησίαν ὡς τήν Μίαν Ἀγίαν Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ὡς ὀρίζει τό Σύμβολον τῆς πίστεως, ἀλλ' ὡς μίαν ἐκ τῶν πολλῶν πού ὑπάρχουν καί συναποτελοῦν τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ! Τοῦτο ἀποτελεῖ ἐπίσημον κήρυξιν ἐκκλησιολογικῆς αἵρέσεως, ἡ ὁποία ἀνατρέπει τήν δογματικὴν διδασκαλίαν καί Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας. Τά δέ περί «προλήψεων» καί «ὑποκρισιῶν» ἀποτελοῦν διαβολάς κατὰ τῶν Ἀγίων, οἱ ὅποιοι ἀνέκαθεν ἠμπόδιζον τὰς ἀδογματίστους ἐνώσεις, λέγοντες «ἀνάθεμα ὅλοις τοῖς αἰρετικοῖς»³. Ἡ ἐν λόγῳ ἀνατροπὴ τῆς δογματικῆς διδασκαλίας καί παραδόσεως ἀποτελεῖ τήν βάσιν ὅλων τῶν αἰρετικῶν δηλώσεων καί πράξεων πού ἠκολούθησαν. Διότι ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 δέν ἔμεινε «στά συρτάρια», ἀλλά **ΥΛΟΠΟΙΕΙΤΑΙ**. Πῶς ὑλοποιεῖται;

2. Τρόποι Ὑλοποιήσεως τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920

Ἡ ὑλοποίησις τῆς αἰρετικῆς Ἐγκυκλίου τοῦ 1920 ἔχει κινηθῆ γύρω ἀπό πέντε βασικούς ἄξονας. Πρῶτον, τήν ἐπιβολήν τοῦ νέου ἐορτολογίου (ν.έ.), παρά τό γεγονός ὅτι αὐτὴ ἀνεμένετο νά προκαλέσῃ σχίσμα. Τοῦτο προκύπτει ἀπό πολλὰς πηγὰς, ὅπως ἀπό τό ἄρθρον μέ τίτλον «Ἡ Μεταρρύθμισις τοῦ Ἡμερολογίου», τό ὁποῖον ἐδημοσιεύθη τό 1895 εἰς τό ὄργανον τοῦ Οἰκ. Πατρ/χείου⁴. Εἰς τό ἐν λόγῳ ἄρθρον ἀποτυποῦται ἡ πρόβλεψις ὅτι τό ἀποτέλεσμα τῆς ἐπιβολῆς ν.έ. θά ἦτο ἡ «ἀναστάσις τῆς κοινωνίας», ἐπειδή ἡ μεγίστη πλειοψηφία τῶν Ὁρθοδόξων ἐθεώρει τό ζήτημα «καθαρῶς θρησκευτικόν» καί συνεπῶς θά ἠρμήνευε τήν ἐπιβολήν ν.έ. ὡς «ἀπόπειραν τροποποιήσεως τῆς πίστεως τῶν Πατέρων του, πρὸς αὐτόχρομα ἐκφραγκισμὸν»! Ἡ ἐπιβολὴ ν.έ., τονίζεται εἰς τό ἄρθρον, «θά ἐτάραττε τὰς συνειδήσεις καί θά ὑπεβοήθει τό ἔργον τῶν πολεμίων τῆς Ὁρθοδοξίας», «χωρὶς κανένα ἀποχρῶντα ἐπείγοντα λόγον, μόνον καί μόνον ὅπως προπαρασκευάσωμεν τό ἔδαφος εἰς τὰς ξένας προσηλυτιστικὰς ἐνεργείας».

3. Ζ' Οἰκ. Σύν. Βλ. Πρακτικά τῶν Ἀγ. καί Οἰκ. Συνόδων, Τόμ. Γ', σ. 378.

4. «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια», 24.11.1895, σ. 312-314.

Τό ὅτι ἡ ἐπιβολή ν.έ. ἀνεμένετο νά προκαλέσῃ σχίσμα προκύπτει καί ἀπό τὰς ἀρνητικές ἀπαντήσεις τῶν κατά τόπους Ὁρθ. Ἐκκλησιῶν πρὸς τόν Πατρ/χην Ἰωακείμ Γ', ὅταν ὁ τελευταῖος ἀνεκίνησε τό ζήτημα τό 1902. Προκύπτει ἐπίσης ἀπό τά πρακτικά τοῦ λεγομένου «Πανορθοδόξου» Συνεδρίου τοῦ 1923⁵. Ἐπισημειότερον, προκύπτει ἀπό τὰς γνώμας πού κατέθεσαν ἄρκετοί Ἱεράρχαι εἰς τήν Σύνοδον τῆς Ἱεραρχίας τῆς 24.12.1923⁶. Ὁ Τριφυλίας Ἀνδρέας, π.χ., εἶπεν: «Ἀπό τήν μεταβολήν τοῦ ἡμερολογίου ὄλοι μοί ἐξεδήλωσαν τήν δυσφορίαν των διά τόν γενόμενον σκανδαλισμόν. Ἐπιτροπεῖαι μοί παρουσιάσθησαν καί τήν μεταβολήν ἀπέτρεψαν». Ὁ Κυθήρων Δωρόθεος εἶπε: «Τό μεγαλύτερον μέρος τοῦ πληθυσμοῦ εἶναι ὁμόφωνον· συνδέει τό ζήτημα τοῦ ἡμερολογίου μέ τό ζήτημα τῆς πίστεως». Ὁ Θηβῶν Συνέσιος εἶπε: «Μεταβάς τόν παρελθόντα Αὐγουστον εἰς τήν ἰδιαιτέραν μου πατρίδα Τῆνον οἱ συμπολίται μου **ΜΕΤΑ ΔΑΚΡΥΩΝ** μέ παρεκάλουν νά ἀντιδράσω». Ὁ Πατρῶν Ἀντώνιος εἶπε: «**Πᾶς νεωτερικός (sic) προκαλεῖ μέγα σκάνδαλον**· ὅτε ἠκούσθη ἡ εἰσαγωγή τοῦ πολιτικοῦ ἡμερολογίου οἱ ἄνθρωποι ἐσκανδαλίσθησαν» (Ἡ ἔμφασις τοῦ γράφοντος).

Εἷς λόγος διά τόν ὁποῖον ἡ μεγίστη πλειοψηφία τοῦ λαοῦ ἀντίστατο εἰς τήν ἐπιβολήν τοῦ ν.έ. ἦτο ὅτι τοῦτο εἶχε κατακριθῆ **Συνοδικῶς** ἀπό τήν Ἐκκλησίαν εἰς τά τέλη τοῦ 16ου αἰῶνος, γεγονός πού μαρτυρεῖται ἀπό ἱστορικούς τοῦ 16^{ου}, 17^{ου} καί 18^{ου} αἰῶνος⁷. Συνεπῶς, εἶναι ἀνόητος καί ἀνυπόστατος ὁ ἰσχυρισμός πού προβάλλουν μερικοί, ὅτι δῆθεν μόνον ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Πασχαλίου κατεκρίθη, ἐνῶ τά περί κατακρίσεως τοῦ ν.έ. ὀφείλονται τάχα εἰς «πλαστογραφίαν» τοῦ Ἰακώβου Νεασκητιώτου, ὁ ὁποῖος ἔζησε κατά τόν 19^{ον} αἰῶνα!⁸

Ἄς συνοψίσωμεν τό ζήτημα τοῦ ν.έ.: Πρόκειται διά μίαν **καινοτομίαν καταδικασμένην ὑπό τῶν Πατέρων**, ἡ ὁποία ἐπεβλήθη μέ σκοπόν νά **ὑποβοηθήσῃ τό «ἔργον τῶν πολεμίων τῆς Ὁρθοδοξίας»** καί ἡ ὁποία ἀνεμένετο νά προκαλέσῃ **σχίσμα**, τό ὁποῖον ὄντως προεκάλεσε, πρὸς μεγίστην βλάβην τοῦ δόγματος τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας. Συνεπῶς, εἶναι τοῦλάχιστον

5. Βλ. Πρακτικά καί Ἀποφάσεις τοῦ ἐν Κων/λει Πανορθ. Συνεδρίου, σ. 54, 55, 69.

6. Βλ. Ἀρχιμ. Θεοκλήτου Στράγγα, Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Ἱστορία ἐκ Πηγῶν Ἀψευδῶν: 1817-1967, Τόμ. Β', σ. 1194-96.

7. Βλ. Α.Δ. Δελήμπαση, Πάσχα Κυρίου, Ἀθήναι, 1985, σ. 571-588 καί «Ἅγιος Ἀγαθάγγελος Ἐσφιγμενίτης», Μάρτ.-Ἀπρ. 1991, τ. 124, σ. 17-20.

8. Βλ. Ἄρθρον τοῦ π. Θεοκλήτου Διονυσιάτου, «Ὁρθ. Τύπος», 28.2.03, σ. 3.

γελοῖος, ἂν ὄχι κακοπροαίρετος, ὁ ἰσχυρισμός ὅτι οἱ ἔνοχοι εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ ἡμερολογιακοῦ εἶναι οἱ Ὁρθόδοξοι τοῦ πατρίου ἐορτολογίου (π.έ.), οἱ ὅποιοι εἶναι δῆθεν «σχισματικοί», στεροῦνται δῆθεν ἱερωσύνης κ.λπ., ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἠρνήθησαν νὰ ὑποβοηθήσουν τὸ «ἔργον τῶν πολεμίων τῆς Ὁρθοδοξίας»!

Δεύτερον, ἡ αἰρετική Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 ὑλοποιεῖται διὰ τῆς συμμετοχῆς τῆς Ὁρθ. Ἐκκλησίας εἰς τὸ Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν (ΠΣΕ). Ὅπως εὐστόχως παρατηρεῖ ὁ γνωστός ἐπίσκοπος Ρασκοπρεσρένης Ἀρτέμιος, «καί μόνον ὁ τίτλος «ΠΣΕ» ἐκφράζει τὴν αἵρεσιν τοῦ ψευδο-ἐκκλησιαστικοῦ αὐτοῦ ὀργανισμοῦ»⁹. Συμμετέχουσα ἡ Ὁρθ. Ἐκκλησία εἰς τὸ ΠΣΕ, συμπλέει μὲ τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, διότι ὑπογράφει ἐκκλησιολογικὰς διαστροφάς, ὅπως αἱ ἀκόλουθοι:¹⁰

(1) Αἱ 340 περίπου «ἐκκλησίαι» τοῦ ΠΣΕ εἶναι **ΙΣΟΤΙΜΟΙ**.

(2) Αἱ «ἐκκλησίαι» τοῦ ΠΣΕ εἶναι **ΗΝΩΜΕΝΑΙ καὶ ΣΥΝΑΠΟΤΕΛΟΥΝ τὴν Μίαν Ἐκκλησίαν**.

(3) Κάθε μέλος ἀναγνωρίζει ὅτι ἡ Μία αὐτὴ «ἐκκλησία» **περιλαμβάνει καὶ ἄτομα πού ΔΕΝ ἀνήκουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν** ἀπὸ τὴν ὁποίαν προέρχεται τὸ μέλος τοῦτο.

(4) Εἴθε ὅλοι νὰ συμμετέχουν εἰς τὴν κοινὴν λατρείαν καὶ τὴν μυστηριακὴν κοινωνίαν.

(5) Τὸ ΠΣΕ «δέν εἶναι δυνατόν καὶ δέν πρέπει νὰ βασισθῆ εἰς συγκεκριμένην τινὰ ἀντίληψιν περὶ ἐκκλησίας». Δηλαδή, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιολογία ἀπορρίπτεται ἀσυσζητητί!

(6) Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐργάζεται διὰ μέσου τῆς διαφορετικότητος πού ὑπάρχει εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν, ἡ ὁποία συνίσταται ἀπὸ τὸ ΠΣΕ καὶ τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν «ἐκκλησίαν». Ἡ ἀποκλειστικότης ἀντιτίθεται εἰς τὸ νόημα τῆς οἰκουμενικότητος. Αἱ «ἐκκλησίαι» τῆς Οἰκ. Κινήσεως ἔχουν «κοινὴν κλησίαν» νὰ ἐργασθοῦν διὰ τὴν **ΟΡΑΤΗΝ** ἐνότητα. (Ἐπιτίθεται ὅτι ὑπάρχει ἀόρατος ἐνότης!)

9. Βλ. **The Serbian Orthodox Church and the World Council of Churches**, Orthodox Monastery of the Archangel Michael, Sydney, Australia, 1996, σ. 3.

10. Βλ. διάφορα ἔγγραφα εἰς <http://www.wcc-coe.org/wcc/who/index-e.html>.

(7) Ἄν καί πρὸς τὸ παρὸν ἀτελής, ὑπάρχει ἤδη ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ κοινω-
νία μεταξύ τῶν «ἐκκλησιῶν» τῆς Οἰκ. Κινήσεως. Ὁ στόχος εἶναι ἡ πλήρης
κοινωνία.

(8) Ἡ εὐθύνη τῶν «ἐκκλησιῶν» διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς ὁρατῆς ἐνότητος εἶναι
κοινή, ὁπότε πρέπει ν' ἀποφεύγῳνται ἀφιλάδελφοι ἐνέργειαι μεταξύ τῶν
«ἐκκλησιῶν» (προσπλυτισμός, ἀναθέματα κ.λπ.).

(9) Τὸ ΠΣΕ ἀναγνωρίζει τὴν ποικιλίαν τῶν «**θεολογικῶν καὶ πνευμα-
τικῶν παραδόσεων**» (διπλωματικός ὄρος διὰ τὰς αἵρέσεις) τῶν διαφόρων
«ἐκκλησιῶν».

(10) Παρά τὰς «**ἀμαρτίας τοῦ παρελθόντος της**», ἡ Ὁρθοδοξία καλεῖται
ν' ἀγωνισθῆ διὰ τὴν ἐνότητα τῶν χριστιανῶν, μέ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι θά
ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΕΙ τὸ «**ΠΑΡΑΔΟΞΟΝ**» πιστεύω της ὅτι εἶναι ἡ μόνη Ἐκ-
κλησία τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ θά δεχθῆ ὅτι «ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ
ΔΕΝ εἶναι ὄργανισμός, ἀλλὰ νέα ζωὴ ἐν Χριστῶ... Ὅταν ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι
εἰλικρινής μέ τὸν ἑαυτόν της, τότε ὁμολογεῖ ὅτι **ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΑ ΟΡΙΑ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ** τοῦ Χριστοῦ»!!! (Ἡ ἔμφασις τοῦ γράφοντος).

Ἡ παραδοχή τοιούτων διαστροφῶν ἀποτελεῖ **ΦΡΙΚΤΗΝ ΑΙΡΕΣΙΝ**, διότι
σημαίνει ἄρνησιν τῆς **μοναδικότητος τῆς Ὁρθ. Ἐκκλησίας** καὶ βλασφημίαν
τοῦ 9^{ου} ἄρθρου τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως: «Πιστεύω... εἰς Μίαν Ἀγίαν Κα-
θολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν». Αὐτὴ εἶναι ἡ **ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ ΤΗΣ
ΑΙΡΕΣΕΩΣ** τὴν ὁποίαν κηρύττει τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον ἐπὶ ὀγδοήκοντα καὶ
πλέον ἔτη καὶ διὰ τὴν ὁποίαν εἰσπράττει τοὺς ἐπαίνους τοῦ ΠΣΕ.

Τρίτον, ἡ αἰρετικὴ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 ὑλοποιήθη διὰ τῆς «ἄρσεως» τῶν
ἀναθεμάτων κατὰ τοῦ Παπισμοῦ (1965), χωρὶς οἱ παπικοὶ ν' ἀποβάλουν οὔτε
μίαν ἀπὸ τὰς κακοδοξίας των! Μετά τὴν ἀντικανονικὴν αὐτὴν πράξιν του, τὸ
Οἰκ. Πατρ/χεῖον θεωρεῖ τὸν Παπισμὸν «**ἀδελφὴν ἐκκλησίαν**», συμπροσεύχεται
μετὰ τῶν παπικῶν, μνημονεύει τὸν πάπαν ἐν τοῖς Διπτύχοις¹¹ καὶ ἀποτολμᾷ καὶ
αὐτὴν ἀκόμη τὴν μυστηριακὴν διακοινωνίαν (πρβλ. τὰ γενόμενα ἐν Ραβέννη τὴν
9.6.2002)¹². Μάλιστα, τὸ 1995 ὁ κ. Βαρθολομαῖος συνυπέγραψε μέ τὸν πάπαν

11. Ἄνοικτὴ ἐπιστολὴ τῆς Ρωσ. Ἐκκλ. τῆς Διασπορᾶς πρὸς Ἀρχ/πον Ἀμερικῆς Ἰάκωβον
(1969), http://www.orthodoxinfo.com/ecumenism/philaret_iakovos.htm.

12. «Ὁρθ. Τύπος», 21.6.02, 28.6.02, «Σταυρός», Ἰούλ. - Αὐγ. 2002, σ. 109.

«ΚΟΙΝΗΝ ΜΑΡΤΥΡΙΑΝ ΠΙΣΤΕΩΣ»!¹³ Ἄλλ' ὁ Παπισμός ἀποτελεῖ αἵρεσιν καταδεδικασμένην ὑπὸ τῶν Πατέρων, ὅπως π.χ. ὑπὸ τῆς Η' Οἰκ. Συνόδου τοῦ ἔτους 879 καὶ ὑπὸ τῆς ἐν Κων/λει Ἀγίας Συνόδου τοῦ 1351¹⁴, ἡ ὁποία τοὺς μὲν παπικούς ἀνεθεμάτισε τοὺς δὲ κοινωνοῦντας ἐν γνώσει μετ' αὐτῶν **ΑΚΟΙΝΩΝΗΤΟΥΣ** κατέστησε, ἀποφανθεῖσα ἐπὶ λέξει οὕτω: «τοὺς κοινωνοῦντας τούτοις [τοῖς παπικοῖς] ἐν γνώσει ἀκοινωνήτους ἔχομεν». Συνεπῶς, ἐφόσον ὁ κ. Βαρθολομαῖος θεωρεῖ τὸν Παπισμὸν «ἀδελφὴν ἐκκλησίαν» καὶ δίδει «κοινήν μαρτυρίαν πίστεως» μετὰ τὸν πάπαν, εἰς τὰ ὄμματα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἀκοινώνητος.

Τέταρτον, ἡ αἵρετικὴ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 ὑλοποιήθη διὰ τῆς ὑπογραφῆς ἐνωτικῶν συμφωνιῶν μετὰ τοὺς Μονοφυσίτας (1990) καὶ τοὺς Παπικούς (1993), τῆς «ἀδελφοποιήσεως» τῶν «ἐκκλησιῶν» αὐτῶν, τῆς ἀναγνωρίσεως ὡς ἐγκύρων τῶν «μυστηρίων» τῶν κ.λπ. Τὰ γεγονότα αὐτὰ ἀποδεικνύουν ὅτι τὸ Οἰκ. Πατρ/χεῖον ἔχει περιέλθει εἰς **πλήρη σύγκρουσιν** μετὰ τὴν δογματικὴν διδασκαλίαν καὶ παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας. Κηρύττει ἀπροκαλύπτως **ἀδιαφορίαν** πρὸς τὰ δόγματα καὶ τὰς παραδόσεις, τούτέστιν **ἀποξένωσιν** ἀπὸ τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν.

Πέμπτον, ἡ Ἐγκύκλιος τοῦ 1920 ὑλοποιεῖται μετὰ τὰς μεταξὺ Ὁρθοδόξων καὶ αἵρετικῶν ἀνταλλαγὰς ἐπισκέψεων, τὰ κοινὰ ἀνακοινωθέντα, τὰς συμπροσευχὰς καὶ τὰ συλλεΐτουργα, τὰς διαφόρους οἰκουμενιστικὰς συγγραφὰς Κληρικῶν καὶ Καθηγητῶν, τὰ αἵρετικά ἐπίσημα ἔγγραφα, τὰς αἵρετικὰς δηλώσεις κ.ἄ. Ἴδου μικρὸν δεῖγμα αἵρετικῶν ἐγγράφων καὶ δηλώσεων:

(1) Οἰκ. Πατρ/χεῖον πρὸς Παπισμὸν: «Ἡ ἐκ νέου ἀνακάλυψις καὶ ἡ ἐπαναξιοποίησις, τόσοσιν ἐκ μέρους τῶν ὀρθοδόξων, ὅσον καὶ ἐκ μέρους τῶν καθολικῶν, τῆς Ἐκκλησίας ὡς κοινωνίας μετέβαλε ριζικῶς τὰς προοπτικὰς. Ἐκατέρωθεν ἀναγνωρίζεται ὅτι ὅσα ἐνεπιστεύθη ὁ Χριστὸς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ -ὁμολογία ἀποστολικῆς πίστεως, μετοχὴ εἰς τὰ αὐτὰ μυστήρια, πρό παντός εἰς τὴν **μίαν ἱερωσύνην** διὰ τῆς τελέσεως τῆς **μιας θυσίας** τοῦ Χριστοῦ, **ἀποστολικὴ διαδοχὴ** τῶν ποιμένων - **δέν** δύνανται νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἀπο-

13. «Ἅγιος Ἀγαθάγγελος Ἐσφιγμενίτης», τ. 150, Ἰούλ. - Αὐγ. 1995, σ. 2.

14. Πρακτικὰ τῶν Ἀγ. καὶ Οἰκ. Συνόδων, ἔ.ἀ., σ. 477 καὶ 572.

κλειστική ιδιοκτησία μιᾶς τῶν ἡμετέρων Ἐκκλησιῶν... Κατά συνέπειαν, ἡ ἀναζήτησις τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἐνότητος δέν τίθεται πλέον ὡς μεταστροφή ἀπό μιᾶς Ἐκκλησίας εἰς τὴν ἄλλην πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς σωτηρίας...»¹⁵. (Ἡ ἔμφασις τοῦ γράφοντος). Εἶναι τοῦτο «ἀβροφροσύνη» τοῦ Οἴκ. Πατρ/χείου πρὸς τὸν Παπισμὸν ἢ ἐπίσημος ἀναγνώρισίς του ὡς «ἀδελφῆς ἐκκλησίας»:

(2) Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀμερικῆς: «Ὅταν ἡ Ἐκκλησία ἦτο μία καὶ ἀδιαίρετος...»¹⁶. Ὑπάρχουν σήμερον περισσότεραι ἀπὸ μία Ἐκκλησίαι;

(3) «Τὸ Σχίσμα ἔλαβε χώραν τὸ 1054 ὄχι ἐπειδὴ ὑπῆρχε δόγμα τι ἐσφαλμένον, ὅπως συνέβαινε μέ τούς αἰρετικούς...»¹⁷. Ὡστε τὸ πρωτεῖον καὶ τὸ Filioque, αἱ κύρια αἰτίαι τοῦ Σχίσματος, δέν ἦσαν ἐσφαλμένα δόγματα; Ἡ ἐπὶ Μ. Φωτίου Ἡ' Οἴκ. Σύνοδος (879) κατέταξε **μετὰ τοῦ Ἰούδα** ὅσους δέχονται τὸ Filioque!¹⁸ Διότι ἡ προσθήκη του εἰς τὸ Σύμβολον τῆς Πίστεως ἀνέτρεπε ρητὰς διατάξεις τῶν Γ'-Ζ' Οἴκ. Συνόδων, διέστρεφε τὸ Τριαδικὸν δόγμα καὶ ἀπετέλει αἰτίαν σχίσματος.

(4) Βαρθολομαῖος: «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δέν ἐπιδιώκει νά πείσῃ τούς ἄλλους περὶ συγκεκριμένης τινὸς ἀντιλήψεως τῆς ἀληθείας ἢ τῆς ἀποκαλύψεως, οὔτε ἐπιδιώκει νά τούς μεταστρέψῃ εἰς συγκεκριμένον τινὰ τρόπον σκέψεως... Ὅποτεδήποτε οἱ ἄνθρωποι ἀντιδροῦν εἰς τὰς τοποθετήσεις καὶ τὰ πιστεύω τῶν ἄλλων μέ βάσιν τὸν φόβον καὶ τὴν αὐτοδικαίωσιν, παραβιάζουν τὸ θεόδοτον δικαίωμα καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἄλλων νά γνωρίσουν τὸν Θεόν καὶ τὸν συνάνθρωπόν των μέ τρόπον πού προσιδιάζει εἰς τὴν ταυτότητά των ὡς λαῶν»¹⁹. Μέ τὸν λόγον αὐτόν, ὁ κ. Βαρθολομαῖος ἀρνεῖται ἐνώπιον ὀλοκλήρου τῆς ἀνθρωπότητος τὴν Δεσποτικὴν ἐντολήν: «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ

15. «Ἐπίσκεψις», ἀρ. 464, 1.7.1991, σ. 9.

16. Βλ. <http://www.goarch.org/en/ourfaith/articles/article7108.asp>.

17. Αὐτόθι. Ἡ μετάφρασις τοῦ γράφοντος.

18. Πρακτικά τῶν Ἀγ. καὶ Οἴκ. Συνόδων, ἔ.ἀ., σ. 430 καὶ 478· Πηδάλιον, Ἐκδ. «Ἀστήρ», Ἀθῆναι 1993, σ. 176.

19. Παγκόσμιον Συνέδριον κατὰ τοῦ ρατσισμοῦ, τῶν φυλετικῶν διακρίσεων καὶ τῆς ξενοφοβίας, 17.3.2001, Durban Ν. Ἀφρικῆς. Βλ. <http://www.patriarchate.org>, News on the Ecumenical Patriarchate.

Ἁγίου Πνεύματος, διδάσκοντες αὐτούς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν» (Ματθ. 28: 19-20). Ἐπίσης, σχετικοποιεῖ τὰς ἐννοίας «Θεός», «Ἀλήθεια» καί «Ἀποκάλυψις». Ἡ αἵρεσις αὐτή ἔχει ὡς σκοπὸν τὴν προώθησιν τῆς σχεδιαζομένης πανθηρσκείας.

(5) Βαρθολομαῖος: «Οἱ θηρσκευτικοὶ ἠγέται ὀφείλουν νὰ παίξουν ἓνα κεντρικὸν καὶ πνευματικὸν ρόλον - εἴμεθα ἡμεῖς αὐτοὶ πού πρέπει νὰ φέρωμεν εἰς τὸ προσκῆνιον τὰς ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΣ ΑΡΧΑΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ, τῆς ἀδελφωσύνης καὶ τῆς εἰρήνης... Ἀλλὰ τοῦτο δυνάμεθα νὰ τὸ ἐπιτύχωμεν μόνον ἂν εἴμεθα **ΗΝΩΜΕΝΟΙ ΕΝ ΤΩ ΠΝΕΥΜΑΤΙ ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΘΕΟΥ**, «Δημιουργοῦ τῶν πάντων, ὁρατῶν τε καὶ ἀοράτων». Καθολικοὶ καὶ Ὁρθόδοξοι, Προτεστάνται καὶ Ἑβραῖοι, Μουσουλμάνοι καὶ Ἰνδουῖσταί, Βουδδισταί καὶ Κομφουκιανοί -εἶναι καιρὸς ὄχι μόνον διὰ συμφιλίωσιν, ἀλλ' ἀκόμη καὶ διὰ συμμαχίαν καὶ συνεργασίαν, διὰ νὰ συντελέσωμεν εἰς τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆς ἀνθρωπότητος ἀπὸ τοὺς ψευδοπροφήτας τοῦ ἐξτρεμισμού καὶ τῆς μὴ ἀνεκτικότητος»²⁰. (Ἡ ἔμφασις τοῦ γράφοντος). Μὲ τὸν λόγον αὐτὸν ὁ κ. Βαρθολομαῖος ἐκήρυξεν ἀπροκαλύπτως εἰς ὅλα τὰ μῆκη καὶ πλάτη τῆς γῆς τὸν πανθηρσκευτικὸν Οἰκουμενισμόν καὶ διέβαλε ὡς «ψευδοπροφήτας τοῦ ἐξτρεμισμού καὶ τῆς μὴ ἀνεκτικότητος» ὄχι μόνον τοὺς σημερινούς ὁμολογητὰς τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως, ἀλλὰ καὶ ὄλους τοὺς διδασκάλους τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι, μὲ βάσιν τὴν Ἁγίαν Γραφήν καὶ τὴν Ἱ. Παράδοσιν, ἀνεθεμάτισαν τὸ ψεῦδος καὶ τοὺς κήρυκὰς του.

(6) Εἰς τὸ Ἰράν, ὁ κ. Βαρθολομαῖος ἐκήρυξεν ἐπίσης τὸν πανθηρσκευτικὸν Οἰκουμενισμόν, ὁμιλήσας ἀπεριφράστως διὰ τὴν «ἱερότητα καὶ ἰσότητα τῶν Ἱερῶν Γραφῶν, δηλαδή τῆς Ἁγίας Γραφῆς καὶ τοῦ Κορανίου»²¹.

(7) Βαρθολομαῖος: «Εἴμεθα ὅλοι παιδιὰ τοῦ ἰδίου Οὐρανίου Πατρός. Τοῦ ἑνός Θεοῦ. Ὁ ἓνας τὸν βλέπει ἔτσι, ὁ ἄλλος ἀλλιῶς»²². Ἐν ἀκόμῃ κήρυγμα τοῦ κ. Βαρθολομαίου ὑπὲρ τοῦ πανθηρσκευτικοῦ Οἰκουμενισμού.

20. 6η Παγκόσμιος Συνάντησις Θηρσκείας καὶ Εἰρήνης, Riva Del Garda, 4.11.1994, http://www.patriarchate.org/SPEECHES/1994/NOV_4-World_Assembly.html.

21. «Ὁρθόδοξος Τύπος», 15.3.02, σ. 5.

22. «Ὁρθόδοξος Τύπος», 8.1.1999, σ. 5.

(8) Βαρθολομαῖος πρὸς πάπαν: «Δοξάσωμεν τὸν Θεὸν ὅτι, μετὰ παρέλευσιν αἰῶνων δικασμοῦ καὶ φανατισμοῦ σήμερον «ἐν ἐσμέν... ζῶμεν σήμερον ἐν θαῦμα «ὃ ἐτέραις γενεαῖς οὐκ ἐγνωρίσθη τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων» (Ἐφ. 3, 5). Εἰς τοῦτο συνετέλεσαν ὄχι μόνον οἱ πρωτεργάται τοῦ θαύματος ἀείμνηστοι Πάπαι Ἰωάννης ὁ ΚΓ΄ καὶ Παῦλος ΣΤ΄ καὶ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας... ἀλλὰ καὶ οἱ συνεχισταὶ τοῦ ἔργου αὐτῶν, οἱ κρημνίζοντες τὰ διάφορα «τείχη τοῦ αἴσχους», ὧν φοβερώτερον τὸ χωρίζον τοὺς χριστιανούς...»²³. (Ἡ ἔμφασις τοῦ γράφο-
τος). Μὲ τὸν λόγον αὐτὸν ὁ κ. Βαρθολομαῖος ἐβλασφήμησε τὴν Ἀγίαν Γραφήν, τὰς Συνόδους καὶ τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας πού ἐθέσπισαν τοὺς Ἱερούς Κανόνας καὶ καθυπέβαλον τοὺς αἰρετικούς εἰς ἀναθέματα, βάσει τῶν ὁποίων ἀπέκόπη ὁ Παπισμὸς ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Προφανῶς, «τείχη τοῦ αἴσχους» θεωρεῖ ὁ κ. Βαρθολομαῖος τοὺς Ἱερούς Κανόνας καὶ τὰ ἀναθέ-
ματα κατὰ τοῦ Παπισμοῦ, τὰ ὁποῖα δῆθεν ἐκρήμνισαν ὁ Ἀθηναγόρας καὶ ὁ Παῦλος ΣΤ΄ μὲ τὴν ψευδο-ἄρσιν τῶν ἀναθεμάτων τοῦ 1965! Ὑπάρχουν δέ σήμερον «ὀρθόδοξοι» θεολόγοι πού λέγουν ὅτι «ὁ Θεὸς ἠθέλησε» καὶ «εἶχε προδιαγράψει» τὴν μιανὴν αὐτὴν πράξιν!²⁴

(9) Βαρθολομαῖος: «Δέν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθοῦν σήμερον καὶ πρέπει νὰ τροποποιηθοῦν αἱ διατάξεις αἱ κανονίζουσαι τὰς σχέσεις τῶν Ὀρθοδόξων Χρι-
στιανῶν πρὸς τοὺς ἑτεροδόξους καὶ ἑτεροθρήσκους. Δέν δύναται ἡ Ἐκκλησία νὰ ἔχη διατάξεις ἀπαγορευούσας τὴν εἴσοδον εἰς τοὺς ναοὺς τῶν ἑτεροδόξων καὶ τὴν μετ' αὐτῶν συμπροσευχήν...»²⁵. Ἡ εἰσήγησις αὐτὴ ἀποτελεῖ αἵρεσιν, διότι ἀντιτίθεται πρὸς τὴν Ἀγίαν Γραφήν, τὰς Οἰκ. Συνόδους καὶ τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας. Ἴδου τί ἐπιφυλάσσει διὰ τοὺς τοιοῦτους εἰσηγητὰς ἡ Σύνοδος τοῦ 922: «Τοῖς ἐν καταφρονήσει τιθεμένοις τοὺς Ἱερούς καὶ Θεῖους Κανόνας τῶν ἱερῶν Πατέρων ἡμῶν, οἳ καὶ τὴν Ἀγίαν Ἐκκλησίαν ὑπερείδουσι (=ὑπο-
στυλώνουσι) καὶ ὄλην τὴν χριστιανικὴν Πολιτείαν κοσμοῦντες, πρὸς θείαν

23. «Ἐπίσκεψις», ἀρ. 423, 15.7.1989, σ. 6-7.

24. Π. Ι. Μπούμπη, *Συνέπειαι τῆς Ἀρσεως τῶν Ἀναθεμάτων Ρώμης - Κων/λεως*, Ἀθῆναι, 1976, σ. 225.

25. Βαρθολομαίου Ἀρχοντιῶνη, *Περὶ τὴν Κωδικοποίησιν τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Κανονικῶν Διατάξεων ἐν τῇ Ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ*, Ἀνάλεκτα Βλατάδων, Ἀριθ. 6, Πατριαρχικὸν Ἰδρυμα Πατερικῶν Μελετῶν, Θεσσαλονίκη 1970, σ. 73.

όδηγοῦσι εὐλάβειαν, ἀνάθεμα»²⁶. Διότι, συμφώνως πρὸς τὸν 1ον Κανόνα τῆς Ζ' Οἰκ. Συνόδου, οἱ Ἱ. Κανόνες εἶναι ἀπαύγασμα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ πρέπει νά παραμείνουν ἐς αἰεὶ ἀναλλοίωτοι, ὡς ἰσόκυροι τῆς Ἁγίας Γραφῆς, κατὰ τὸν Μ. Φώτιον²⁷. Κατὰ δέ τὸν Δοσίθεον Ἱεροσολύμων, τό λέγειν ὅτι οἱ Ἱεροὶ Κανόνες δέν δύνανται νά ἐφαρμοσθοῦν εἶναι γνῶρισμα τῶν αἰρετικῶν²⁸.

(10) Ὁ «Περγάμου» Ἰωάννης: «Παρῆλθε πλέον ἢ ἐποχὴ τῆς ναρκισσευμένης Ὁρθοδοξίας!»²⁹. Ὁ λόγος αὐτός διαβάλλει τὴν Ὁρθοδοξίαν τῶν Πατέρων ὡς δῆθεν ἐσωστρεφεῖ, ἐνῶ προβάλλει τὴν ΑΠΑΤΗΝ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

(11) Ὁ «Αὐστραλίας» Στυλιανός: «Ὅποιος νομίζει ὅτι ἡ ἀνθρώπινη φύσις τοῦ Χριστοῦ ἔπεσε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τέλεια καὶ ἀναμάρτητη... αὐτὸς δέν θά καταλάβει ποτέ τό βαθμὸ τῆς κενώσεως πού καταδέχτηκε ὁ Θεὸς Λόγος... Γιατί ἡ ἀναντίρρητη ἀναμαρτησία τοῦ Κυρίου ΔΕΝ ἦταν βέβαια ἓνα δογματικὸ θεώρημα πού μαγικά θά ἔπρεπε νά ἀποστηθίσουν οἱ Χριστιανοί... Ἡ ἀναμαρτησία τοῦ Κυρίου ἔπρεπε νά βιωθῆ κατὰ τὸν πιό ὑπαρξιακὸ τρόπο ἀπὸ τούς πιστοὺς ὡς ἠθικὴ νίκη τοῦ Θεανθρώπου πού κατακτίθηκε βῆμα πρὸς βῆμα...»³⁰. (Ἡ ἔμφασις τοῦ γράφοντος). Κατὰ τὸν κ. Στυλιανόν, λοιπόν, ὁ Χριστὸς δέν εἶχε ἀνέκαθεν τὴν ἀναμαρτησίαν, ἀλλὰ τὴν ΚΑΤΕΚΤΗΣΕ, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, μέ ἀγῶνας καὶ θυσίας! Διὰ τὴν δεινὴν αὐτὴν αἵρεσιν, ὁ πρ. Φλωρίνης κ. Καντιώτης³¹, καθὼς καὶ 50 ὁμογενεῖς τῆς Αὐστραλίας, ἐμήνυσαν τὸν κ. Στυλιανόν. Τό Οἰκ. Πατρ/χεῖον, ὅμως, ἀντὶ νά προβῆ εἰς τὴν ἐξέτασιν μαρτύρων, ΕΞΥΒΡΙΣΕ τούς μνηστὰς ὡς «ἐπιτηδεῖους ἐπαρχιώτας» πού δῆθεν «ἐχάλκευσαν» τὴν κατηγορίαν!³²

26. Πρακτικὰ τῶν Ἁγ. καὶ Οἰκ. Συνόδων, ἔ.ἀ., σ. 481.

27. Πηδάλιον, ἔ.ἀ., σ. 322-323.

28. Ἱεροδ. Νεοφύτου Καυσοκαλυβίτου, Ἐπιτομὴ Ἱερῶν Κανόνων: Ἀπάνθισμα, Τόμ. Α', Ἐπιμέλεια Θεοδωρήτου Ἱερομονάχου, Ἐκδ. «Ἀστήρ», 2002, σ. 88.

29. «Ἐκκλησία», 1.5.1998, σ. 267.

30. Ἄρθρον τοῦ «Αὐστραλίας» Στυλιανοῦ Χαρκιανάκι, «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας», Τόμ. 9, Ἄρ. 12, Δεκ. 1988.

31. Μητροπολίτου Φλωρίνης Αὐγουστίνου Ν. Καντιώτου, Ἡ Ὁρθοδοξία Ἐναντι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, Ἐκδ. «Σταυρός», Ἀθῆναι, 1990, σ. 295-300.

32. «Σταυρός», Μάρτιος 2003, ἀρ. τ. 477, σ. 36-37.

(12) Ὁ πρ. «Ἀμερικῆς» Ἰάκωβος: «Δέν δυνάμεθα νά διδάξωμεν τὰς μελλοντικές γενεάς τήν θρησκείαν τήν ὁποίαν ἡμεῖς ἐδιδάχθημεν. Οἱ νέοι ζοῦν σήμερον εἰς ἓν τελείως διαφορετικόν πνευματικόν καί κοινωνικόν περιβάλλον καί δέν εὐρίσκουν νόημα εἰς τήν θρησκείαν τῶν πατέρων των... Καθώς ἀπογυμνώνομεν τόν Χριστιανισμόν ἀπό τὰ παλαιά του Ἑλληνικά ἐνδύματα (ἐξηγεῖ ὅτι ἐννοεῖ τὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως Τριαδικότητα τοῦ Θεοῦ, ἐνανθρώπησιν κ.ἄ.) πρέπει νά κατασκευάζωμεν νέα»!³³ **Πλήρης ἀποστασία!**

(13) Ὁ «Ἀθηνῶν» Χριστόδουλος: «Ὅλοι ἀνήκουμε στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ... καί αὐτοί πού δέν πιστεύουν καί αὐτοί πού δέν εἶναι Χριστιανοί»³⁴. **Ἐν ἀκόμῃ κήρυγμα πανθρησκείας!**

(14) «Ὁ πατρ/χης» Δημήτριος ἐκήρυξε τόν πανθρησκειακόν Οἰκουμενισμόν, εἰπών ὅτι ὄλοι οἱ ἄνθρωποι, ἀκόμῃ καί ὅταν ἀνήκουν εἰς διαφορετικές θρησκείας, πιστεύουν καί λατρεύουν τόν αὐτόν Θεόν! Τόν δέ πάπαν, ὁ Δημήτριος ἐθεώρει πρῶτον «ἐπίσκοπον» τῆς Χριστιανωσύνης, ὁμόζηλον καί ὁμότροπον τῶν Ἀποστόλων Πέτρου καί Παύλου!³⁵

(15) «Πατριάρχης» Ἀθηναγόρας: «Ἀπατώμεθα καί ἀμαρτάνομεν, ἐάν νομίζωμεν ὅτι ἡ ὀρθόδοξος πίστις κατήλθεν ἐξ οὐρανοῦ καί ὅτι τὰ ἄλλα δόγματα εἶναι ἀνάξια. Τριακόσια ἑκατομμύρια ἀνθρώπων ἐξέλεξαν τόν μουσουλμανισμόν διά νά φθάσουν εἰς τόν Θεόν καί ἄλλαι ἑκατοντάδες ἑκατομμυρίων εἶναι Διαμαρτυρόμενοι, Καθολικοί, Βουδδισταί»³⁶. **Πανθρησκειακός Οἰκουμενισμός!**

Ἄς συνοψίσωμεν: Τό Οἶκ. Πατρ/χεῖον καί αἱ κοινωνοῦσαι μέ αὐτό Ἐκκλησίαι, ἔχουσαι ὡς βάσιν τήν αἰρετικήν Ἐγκύκλιον τοῦ 1920, κηρύττουν ἐπίσημως, συστηματικῶς καί ἀπροκαλύπτως εἰς παγκόσμιον ἐπίπεδον, ἔργοις καί λόγοις, τήν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ταυτοχρόνως, πολεμοῦν καί «ἀφορίζουν» τούς ἐμμένοντας εἰς τὰς παραδόσεις Ὀρθοδόξους Χριστιανούς. Τά στοιχεῖα πού παρεθέσαμεν ἀνωτέρω, μικρόν δεῖγμα ἀπό τὰς χιλιάδας πού ὑπάρχουν, ἀποδεικνύουν τοῦ λόγου τό ἀληθές.

33. «New York Times», 25.9.1967, σ. 40.

34. «Ὁρθ. Τύπος», 9.11.01, σ. 5.

35. Φιλήματα Ἰούδα, Ἐκδ. «Ἅγιος Ἀγαθάγγελος», Ἀθήναι, 2000, σ. 39-47.

36. π. Θεοδωρήτιου Ἱερομονάχου, Παλαιόν καί Νέον, Β' Ἐκδ., Ἅγ. Ὅρος - Ἀθήναι 2000, σ. 38.

3. Ἡ Ὁρθόδοξος Στάσις Ἐναντι τῆς Αἵρέσεως

Ἐφόσον ἀπεδείχθη ὅτι κηρύσσεται αἵρεσις, τό κρίσιμον ἐρώτημα πού πρέπει ν' ἀπασχολῆ κάθε Ὁρθόδοξον Χριστιανόν πού ἀγωνιᾷ διά τήν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του εἶναι τό ἐξῆς: «Ποία εἶναι κατά τούς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὀρθή στάσις ἔναντι τῆς αἵρέσεως;». Ἀπάντησις: Ἡ μέ βάσιν τόν ΙΕ' Κανόνα τῆς ΑΒ' Συνόδου ἀποτείχισις ἀπό τούς κηρύσσοντας τήν αἵρεσιν ἐπίσκοπους, καθώς καί ἀπό τούς ἐν γνώσει κοινωνοῦντας μετ' αὐτῶν. Διότι οἱ Πατέρες καταδικάζουν ὄχι μόνον τούς πρώτους, ἀλλά καί τούς δευτέρους. Τοῦτο ἀποδεικνύεται μέ σαφήνεια εἰς τά κάτωθι πατερικά χωρία, μικρόν δεῖγμα ἀπό τά πάμπολλα πού ὑπάρχουν:

(1) Μέγας Βασίλειος: «Οἵτινες τήν ὑγιᾶ ὀρθόδοξον πίστιν προσποιούμενοι ὁμολογεῖν, κοινωνοῦσι δέ τοῖς ἑτερόφροσι, τούς τοιούτους, εἰ μετά παραγγελίαν μή ἀποστῶσιν, μή μόνον ἀκοινωνήτους ἔχειν, ἀλλά μηδέ ἀδελφούς ὀνομάζειν»³⁷.

(2) Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας πρὸς τόν λαόν τῆς Κων/λεως: «Ἀσπίλους καί ἀμώμους ἑαυτούς τηρήσατε, μήτε κοινωνοῦντες τῷ μνημονευθέντι (Νεστορίῳ), μήτε μὴν ὡς διδασκάλῳ προσέχοντες... Τοῖς δέ γε τῶν κληρικῶν, εἴτε λαϊκῶν διά τήν ὀρθήν πίστιν κεχωρισμένοις ἢ καθαιρεθεῖσι παρ' αὐτοῦ, κοινωνοῦμεν ἡμεῖς, οὐ τήν ἐκείνου κυροῦντες ἄδικον ψῆφον, ἐπαινοῦντες δέ μᾶλλον τούς πεπονθότας (=παθόντας)»³⁸.

(3) Ἅγιος Θεόδωρος ὁ Στουδίτης: «Ἐχθρούς γάρ τοῦ Θεοῦ ὁ Χρυσόστομος, οὐ μόνον τούς αἰρετικούς, ἀλλά καί τούς τοῖς τοιούτοις κοινωνοῦντας μεγάλη καί πολλῇ τῇ φωνῇ ἀπεφῆνατο»³⁹.

(4) Τοῦ ἰδίου: «Οἱ μὲν τέλεον περὶ τήν πίστιν ἐναυάγησαν· οἱ δέ, εἰ καί τοῖς λογισμοῖς οὐ κατεποντίσθησαν, ὅμως τῇ κοινωνίᾳ τῆς αἵρέσεως συνόλυνται»⁴⁰.

37. Ν. Βασιλειάδης, Μάρκος ὁ Εὐγενικός καί ἡ Ἑνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν, Ἐκδ. «Σωτήρ», Ἀθῆναι, 1972, σ. 95.

38. Mansi IV, 1096.

39. P.G. 99, 1049 A.

40. Αὐτόθι, 1164 A.

(5) Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός: «Ἄπαντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ Σύνοδοι καὶ πᾶσαι αἱ θεῖαι Γραφαὶ φεύγειν τοὺς ἑτερόφρονας παραινοῦσι καὶ τῆς αὐτῶν κοινωνίας διΐστασθαι»⁴¹.

(6) Τοῦ ἰδίου: «Φεύγετε καὶ ὑμεῖς ἀδελφοί, τὴν πρὸς τοὺς ἀκοινωνήτους κοινωνίαν καὶ τὸ μνημόσυνον τῶν ἀμνημονεύτων. Ἴδού ἐγὼ Μάρκος ὁ ἁμαρτωλὸς λέγω ὑμῖν, ὅτι, ὁ μνημονεύων τοῦ Πάπα ὡς ὀρθοδόξου ἀρχιερέως, ἔνοχός ἐστι πάντα τὰ τῶν Λατίνων ἐκπληρῶσαι μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς κουρᾶς τῶν γενεῶν καὶ ὁ λατινοφρονῶν μετὰ τῶν Λατίνων κριθήσεται καὶ ὡς παραβάτης τῆς πίστεως λογισθήσεται»⁴².

(7) Ἄγιορεῖται Πατέρες πρὸς αὐτοκράτορα Μιχαὴλ Παλαιολόγον: «Καὶ πῶς ταῦτα ἀνέξεται ὀρθοδόξου ψυχὴ καὶ οὐκ ἀποστήσεται τῆς κοινωνίας τῶν μνημονευσάντων αὐτίκα... ὅτι μολυσμὸν ἔχει ἡ κοινωνία, ἐκ μόνου τοῦ ἀναφέρειν αὐτόν, [τόν «Πατριάρχην» Βέκκον] κἂν ὀρθόδοξος εἴη ὁ ἀναφέρων»⁴³.

(8) Ζ' Οἰκ. Σύνοδος: «Τοῖς κοινωνοῦσιν ἐν γνώσει τοῖς ὑβρίζουσι καὶ ἀπιμάζουσι τὰς σεπτὰς εἰκόνας, ἀνάθεμα»⁴⁴.

(9) Σύνοδος τοῦ 1351: «Τοὺς κοινωνοῦντας τούτοις (τοῖς παπικοῖς) ἐν γνώσει ἀκοινωνήτους ἔχομεν»⁴⁵.

(10) Τὸ γνωστὸν: «Ὁ κοινωνῶν ἀκοινωνήτοις ἀκοινώνητος ἔσται».

Διὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο χωρίον, ὁ Καθηγητὴς τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου κ. Π. Μπούμης παρατηρεῖ ὅτι ὁ χρόνος τοῦ ρήματος εἶναι μέλλων (ἔσται), ὄχι ἐνεστώς (ἐστί), ὁπότε, γράφει, πρέπει νὰ ὑπάρξῃ Σύνοδος διὰ νὰ καταστήσῃ ἀκοινώνητον τὸν ἐπίσκοπον πού κηρύττει αἵρεσιν⁴⁶. Κατ' ἀρχὴν, ἃς ὑπενθυμίσωμεν εἰς τὸν κ. Μπούμην ὅτι τὸ χωρίον τοῦτο εὐρίσκεται εἰς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ μέ ἄλλην διατύπωσιν, ὅπου ὁ ρηματικὸς τύπος εἶναι χρόνου **ΕΝΕΣΤΩΤΟΣ**: «Μὴ ἐξεῖναι δέ κοινωνεῖν τοῖς ἀκοινωνήτοις... Εἰ δέ φανείη τις... τοῖς

41. P.G. 160, 105 C.

42. P.G. 160, 1097 D, 1100 A.

43. V. Laurent - J. Darrouzes, **Dossier Grec De L' Union De Lyon (1273-1277)**, Παρίσι 1976, σ. 399.

44. Πρακτικὰ τῶν Ἁγ. καὶ Οἰκ. Συνόδων, ἔ.δ., σ. 230 καὶ 325.

45. Αὐτόθι, σ. 572.

46. «Ἀπογευματινὴ τῆς Κυριακῆς», 2.3.03, σ. 84.

ἀκοινωνήτοις κοινωνῶν, καί τοῦτον ἀκοινωνήτον εἶναι»⁴⁷. Κατόπιν, ὡς παρατηρήσωμεν ὅτι ἂν ὁ κ. Μπούμπης ἐννοεῖ ὅτι κάνουν σχίσμα ὅσοι ΠΡΙΝ ἀπό τήν ἀπόφασιν Συνόδου ἀποτεικίζονται ἀπό τόν ἐπίσκοπον πού κηρύττει ἀπροκαλύπτως κατεγνωσμένην αἵρεσιν, τότε σφάλλει. Διότι, εἰς τήν περίπτωσιν αὐτήν, ὁ ΙΕ΄ Κανὼν τῆς ΑΒ΄ Συνόδου ἐπιτρέπει τήν ἀποτείχισιν καί «**ΠΡΟΣΥΝΟΔΙΚΗΣ ΔΙΑΓΝΩΣΕΩΣ**»! Θεωρεῖ δέ τήν ἀποτείχισιν αὐτήν ὄχι σχίσμα, ἀλλά πρᾶξιν ἐπαιτητήν! Κατά δέ τόν γνωστόν Σέρβον Κανονολόγον Ἐπίσκοπον Νικόδημον Milas, ἡ τοιαύτη ἀποτείχισις εἶναι ὄχι μόνον πρᾶξις ἐπαιτητή, ἀλλά καί ἐπιβεβλημένη!⁴⁸

4. Συμπέρασμα

Εἶδομεν ἀνωτέρω ὅτι τό Οἰκ. Πατρ/χεῖον καί αἱ κοινωνοῦσαι μέ αὐτό Ἐκκλησῖαι κηρύσσουν αἵρεσιν εἰς παγκόσμιον ἐπίπεδον ἐπισήμως, συστηματικῶς καί ἀπροκαλύπτως, λόγοις καί ἔργοις. Εἶδομεν ἀκόμη ὅτι οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας προτρέπουν τούς πιστούς ν' ἀποτεικίζονται ἀπό τούς κηρύσσοντας τήν αἵρεσιν ἐπισκόπους, διότι ἄλλως καθίστανται ἐχθροί τοῦ Θεοῦ. Συνεπῶς, ἡ κατηγορία κατά τῶν Ἐσφιγμενιτῶν Πατέρων καί κατά τῶν Ὁρθοδόξων τοῦ π.έ. ὅτι εἶναι δῆθεν «σχισματικοί» ἐπειδή δέν ἔχουν κοινωνίαν μέ τό Οἰκ. Πατρ/χεῖον καί τούς ἐν γνώσει κοινωνοῦντας μετ' αὐτοῦ, ἀποτελεῖ **φοβεράν διαστροφήν** τῆς ἀληθείας. Ὅσοι ἐκτοξεύουν τήν κατηγορίαν αὐτήν δέν παραδέχονται τοῦλάχιστον ἓν ἐκ τῶν δύο: (α) τήν κρυσταλλίνην Πατερικήν διδασκαλίαν ἐπί τοῦ θέματος πού μᾶς ἀπασχολεῖ, καί δὴ τόν ΙΕ΄ Κανόνα τῆς ΑΒ΄ Συνόδου· καί (β) ὅτι κηρύσσεται αἵρεσις. Ὅπως ἀνεφέρθη εἰσαγωγικῶς, δέν παραδέχονται τό δεύτερον. Χάριτι Θεοῦ, εἰς τό παρόν ἄρθρον ἀπεδείξαμεν ὅτι πλανῶνται.

47. Β΄ Κανὼν τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου. Βλ. Πηδάλιον, ἔ.ἀ., σ. 407.

48. Οἱ Κανόνες τῆς Ὁρθ. Ἐκκλησίας μεθ' ἑρμηνείας, II, Novi Sad 189, σ. 290-291.

Η ΑΝΑΞΙΟΠΙΣΤΙΑ ΤΟΥ π. ΘΕΟΚΛΗΤΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΑΤΟΥ

1. Είσαγωγή

Ἐσχάτως, ὁ π. Θεόκλητος Διονυσιάτης ἔχει δημοσιεύσει σειράν ἄρθρων ἐναντίον τοῦ πατρίου ἑορτολογίου (π.έ.) (βλ. «Ὁρθ. Τύπος», 28-2-03, καί «Χριστιανική», 15-5-03, 29-5-03 καί 24-7-03). Τά ἄρθρα αὐτά γέμουν ἐμπαθείας καί παρανοήσεων. Δέν θά ἀπαντήσωμεν κατά λέξιν εἰς αὐτά. Ἀπλῶς θ' ἀναπτύξωμεν συντόμως σημειά τινα, διά νά φανῆ ὅτι ὁ π. Θεόκλητος εἶναι ἀναξιόπιστος.

2. Ὁ π. Θεόκλητος ὑποβαθμίζει καί συγκαλύπτει τήν νεοημερολογητικήν προδοσίαν

Γράφει ὁ π. Θεόκλητος ὅτι ὁ «παλαιοημερολογητισμός» δέν ἔχει λόγον ὑπάρξεως σήμερον, διότι ἡ Ἐκκλησία τοῦ νέου ἑορτολογίου (ν.έ) εἶναι δῆθεν «ἀψόγως Ὁρθόδοξη», «ἐκαθάρισεν ὁ ὀρίζοντας καί ἐστερεώθη πλέον ἡ πίστις» κ.λπ. Τοῦτο ἀποτελεῖ μεγίστην ἀναλήθειαν καί ἠθελημένην ὠραιοποίησιν τῆς σκληρᾶς πραγματικότητος, πρᾶγμα πού ἔχει ἀποδειχθεῖ ἀπό πλείστους ὅσους ἠσυχολήθησαν μέ τό θέμα, μεταξύ τῶν ὁποίων καί ὁ ὑποφαινόμενος¹. Ἀντιπαρερχόμενος τά στοιχεῖα πού ἔχουν δημοσιευθεῖ καί πού ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ ἀνωτέρω θέσις εἶναι ἐσφαλμένη, ὁ π. Θεόκλητος δέν ἐνεργεῖ ὀρθοδόξως, οὔτε ἐπιστημονικῶς, ἀλλά ἐθελουτυφλεῖ καί στρουθοκαμηλίζει. Σχεδόν εἰς τό σύνολόν των, οἱ ἐπίσκοποι τοῦ ν.έ. ἔχουν ἐν τῇ πράξει ἐγκαταλείψει τās γνησίας παραδόσεις τῆς Ὁρθοδοξίας καί διαπνέονται ὑπό Οἰκουμενιστικοῦ πνεύματος. Τοῦτο δέ φαίνεται ὄχι μόνον ἀπό τούς λόγους των, ἀλλά καί ἀπό ἐπίσημους πράξεις των, ὅπως εἶναι ἡ «ἄρσις» τῶν ἀναθεμάτων κατά τοῦ Παπισμοῦ (1965), αἱ συμφωνίαι ἐνώσεως μέ τούς Μονοφυσίτας (1990) καί τούς Παπικούς (1993), ἡ ἐπίσημος ἀναγνώρισις τῶν «ἐκκλησιῶν» αὐτῶν ὡς «ἀδελφῶν ἐκκλησιῶν» μέ ἔγκυρα «μυστήρια» καί ἀποστολικήν διαδοχήν, ἡ ἀπό πατριαρχι-

1. Βλ. π.κ. «Ἅγιος Ἀγαθάγγελος Ἐσφιγμενίτης», τ. 196, Μαρ.-Ἀπρ. 2003, σελ. 11-19.

κά χείλη προσαγόρευσις τοῦ πάπα ὡς «πρώτου ἐπισκόπου τῆς Χριστιανωσύνης», αἱ συμπροσευχαί, τὰ συλλεΐτουργα, ἢ κατὰ τόπους μυστηριακὴ διακοινωνία μέ Μονοφυσίτας καί Παπικούς, αἱ ἐγκύκλιοι, αἱ συγγραφαί καί μύρια ἄλλα. Ὅλ' αὐτά ὁ π. Θεόκλητος τὰ θεωρεῖ «ἀβροφροσύνας» τῶν «ὀρθοδόξων» πρὸς τοὺς αἵρετικούς, τὰς ὁποίας οἱ «ἀμαθεῖς» παλ/ται ἀδυνατοῦν νά κατανοήσουν καί ἐκτιμήσουν! Καί μόνον αὐτό ἀρκεῖ διὰ νά φανῆ ἡ μεροληψία καί ἡ ἀναξιοπιστία τοῦ π. Θεοκλήτου. Ἄλλ' ἄς προχωρήσωμεν.

3. Περί τοῦ Ἑορτολογικοῦ ζητήματος

Ἀντιγράφων τόν π. Ἐπιφάνιον Θεοδωρόπουλον², γράφει ὁ π. Θεόκλητος ὅτι αἱ Σύνοδοι τῶν ἐτῶν 1583, 1587 καί 1593 κατέκριναν μόνον τήν ἀλλαγὴν τοῦ Πασχαλίου, ὅχι ὅμως καί τήν ἀλλαγὴν τοῦ ὑπολοίπου ἑορτολογίου. Συνεπῶς, λέγει, ἡ εἰσαγωγή εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν τοῦ ν.έ., τό ὁποῖον εἰς τὴν γλῶσσαν τοῦ Πονηροῦ ὀνομάζεται «διωρθωμένον Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον», δέν ἀποτελεῖ λόγον σχίσματος, ἐφόσον τό Πασχάλιον δέν ἐθίγη. Διότι, γράφει, ἀπλῶς ἡ 10^η Μαρτίου τοῦ 1924 μετωνομάσθη εἰς 23^η, χωρὶς νά θιγοῦν τὰ δόγματα. Κατ' ἀλήθειαν, ὅμως, οὐδέν ἀναληθέστερον τούτου! Τὰ στοιχεῖα πού διαψεύδουν τόν π. Θεόκλητον ἔχουν χιλιάκις δημοσιευθεῖ καί δέν ὑπάρχει ἀνάγκη νά τὰ ἐπαναλάβωμεν. Θά παρακαλέσωμεν, ὅμως, τόν π. Θεόκλητον νά μᾶς ἀπαντήσῃ εἰς τὰ ἐξῆς ἐρωτήματα.

Πρῶτον, ποῖος ἦτο ὁ σκοπὸς τῆς ἑορτολογικῆς μεταρρυθμίσεως, ἡ ἀποφυγὴ τῆς «συγχύσεως» πού δῆθεν ἐπεκράτει ἐξ αἰτίας τῆς διαφορᾶς τοῦ πολιτικοῦ ἀπὸ τό ἐκκλησιαστικόν ἡμερολόγιον ἢ ἡ προσέγγισις μέ τὴν Δυτικὴν «ἐκκλησίαν» μέ τελικόν στόχον τὴν ἔνωσιν μετ' αὐτῆς; Τὰ γεγονότα πού προαναφέρθησαν, τὰ ὁποῖα ἠκολούθησαν τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ ν.έ., βοοῦν ὅτι ὁ σκοπὸς ἦτο ἡ ἔνωσις τῶν ἐκκλησιῶν. Ἐξ ἄλλου, ἀπὸ πολλὰς μαρτυρίας εἶναι γνωστόν ὅτι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὑπῆρχε πρόβλημα ἐπιβιώσεως εἰς τὴν Πατρίδα μας ἐξ αἰτίας τῆς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς καί τῶν θανατηφόρων ἀσθενειῶν πού ἐμάστιζον τόν λαόν. Κατὰ τὴν зоφεράν ἐκείνην περίοδον, ποῖος ἠσθάνετο τὴν

2. Βλ. Τὰ Δύο Ἄκρα: Οἰκουμενισμός καί Ζηλωτισμός, Ἐκδ. Ἰ. Ἑουχαστηρίου Κεχαριτωμένης Θεοτόκου Τροισίνος, Β' Ἐκδ., 1997, σελ. 52.

ανάγκην ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως, ἐκτός βεβαίως αὐτῶν πού ἐπεβουλεύοντο τήν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας; Ἄν ἐπιτέλους κατανοήσετε ὅτι ὁ σκοπός τοῦ ν.έ. ἦτο ἡ ἔνωσις τῶν ἐκκλησιῶν, ὁπότε θίγονται τά δόγματα τῆς Πίστεως, νομίζετε ὅτι ἔπρεπε παρά ταῦτα ν' ἀκολουθήσουν τήν καινοτομίαν ὅλοι οἱ πιστοί;

Δεύτερον, ἀπό τήν στάσιν πού ἐτήρησεν ἡ μεγίστη πλειοψηφία τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν τήν ἐποχὴν ἐκείνην ἔναντι τοῦ ἡμερολογιακοῦ, συνάγετε ὅτι αὐταί ἐπίστευον ὅτι ἡ εἰσαγωγή τοῦ ν.έ δέν θά ἔθιγε τά δόγματα τῆς Πίστεως καί δέν θά ἐδημιούργει σχίσμα; Ἰδού τί ἔγραψεν ὁ Καθηγητής Γρηγόριος Παπαμιχαήλ περί τῆς μελέτης τοῦ θέματος ἀπό τόν Καθηγητήν τῆς Θεολογικῆς Ἀκαδημίας τῆς Πετροπόλεως Σοκολώφ:³

Ἄλλ' ἡ μεταρρυθμίσις αὕτη, ἐκτός τῆς μεταβολῆς του Πασχαλίου, θά μετατρέψη καί τά ἐκκλησιαστικά βιβλία, θά προκαλέσῃ ταραχήν παρά τῷ λαῷ καί σχίσματα... οἱ Ἕλληνες ἱεράρχαι ἐπανελημμένως συνίστων τοῖς Ὁρθοδόξοις τήν ἀποφυγὴν καί τοῦ νέου τούτου ὄπλου τῆς λατινικῆς προπαγάνδας... ἐξεδόθησαν πρὸς τε τόν κλῆρον καί τόν λαόν πατριαρχικά καί ποιμαντορικά Ἐγκύκλιοι, ἐν αἷς ἐτονίζετο ἡ χροιά καί ὁ σκοπός τῆς ἡμερολογιακῆς ταύτης μεταρρυθμίσεως καί συνεδέετο αὕτη πρὸς τήν λοιπὴν γνωστὴν σειρὰν τῶν διαφόρων καινοτομιῶν τῆς παπικῆς Ἐκκλησίας... ὁ πάντα λίθον ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἀνατολῇ μετὰ φανατισμοῦ κινήσας ὑπὲρ ἀποδοχῆς τῆς μεταρρυθμίσεως ταύτης πατήρ Tondini de Quarenghi... ἐν τῷ «Bessarione» τῷ 1905 ἐδημοσίευσεν μελέτην... ἐν ἧ θεωρήσας πρόσφορον νά ἀναμίξῃ καί τό ἡμερολογιακόν ζήτημα, ἀπεφάνθη ὅτι τοῦτο ἐνέχει ἐκκλησιαστικὴν καί θρησκευτικὴν σπουδαιότητα καί εἶνε μάλιστα ἐν τῶν θεμελιωδῶν καί οὐσιωδεστάτων ζητημάτων, ἔνεκα τῶν ὁποίων ὑφίσταται ἡ μεταξύ τῶν Ἐκκλησιῶν διαίρεσις. Ἡ δέ οὐσία τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ζητήματος τούτου ἔγκειται ἐν τῇ ἀποδοχῇ ἢ μὴ «τῆς μιᾶς πηγῆς τῆς ἐκκλησιαστικῆς δικαιοδοσίας», ἄλλαις λέξεσιν, ἐν τῇ ἀποδοχῇ ἢ ἀποκρούσει τοῦ παπικοῦ πρωτείου ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ. Ὁρθῶς ἄρα ἡ

3. Βλ. «Πάνταινος», 1910, σελ. 624-628.

Ἐκκλησία Ἱεροσολύμων ἀπεφύνατο κατά τῆς καινοτομίας ἐπὶ τῇ **ΒΑΣΕΙ ΚΑΘΑΡΩΣ ΔΟΓΜΑΤΙΚΩΝ ΛΟΓΩΝ...** Ἐκ πασῶν τούτων τῶν ἐπισήμων γνωμῶν καὶ ἀποφάνσεων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὁ κ. Σοκολώφ συνάγει, ὅτι αὐταὶ **ΟΥ ΜΟΝΟΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΑΝΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ ΑΠΕΦΑΝΘΗΣΑΝ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΠΑΝΤΟΣ ΟΥΔΕΤΕΡΟΥ Ἡ ΕΝ ΓΕΝΕΙ ΔΙΩΡΘΩΜΕΝΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ.** (Ἡ ἔμφασις εἰς τὸ ἀρχικόν κείμενον, ἐκτός ἀπὸ τὰ κεφαλαῖα, τὰ ὁποῖα εἶναι τοῦ γράφοντος).

Τρίτον, ἐάν πλὴν τοῦ Πασχαλίου τὸ ὑπόλοιπον ἐορτολόγιον δύναται νὰ μεταβληθῆ, μέ σκοπόν τόν συνεορτασμόν μετὰ τῶν αἰρετικῶν, τότε πρὸς τί τὸ γνωστόν θαῦμα, τὸ ὁποῖον περιγράφει ὁ Δοσίθεος Ἱεροσολύμων;⁴

Ὁ οὖν Παῖσιος ἀπὸ Γιασίου ἦλθεν εἰς... Βελεγράδιον, ἐν ᾧ ὄντος αὐτοῦ τοῦ Πατριάρχου Παϊσίου, συνέβη γενέσθαι τοιοῦτον τι. Γυνὴ τις ὀρθόδοξος Λατινίδι γυναικὶ ζυμῶσαι θελούσῃ κατά τὴν εἰκοστὴν τοῦ Ἰουλίου, ἐν ἧ ἡ τοῦ Ἡλιοῦ τοῦ Προφήτου ἐορτάζεται μνήμη, εἶπε: Σήμερον ἐστὶ ἡ ἐορτὴ Ἡλιοῦ τοῦ Προφήτου, καὶ μὴ ἄπτου ἔργων. Ἡ δέ Λατινὴς ὑπολαβοῦσα ἔφη, ὅτι δέκα παρῆλθον ἡμέραι ἀπὸ τῆς ἐορτῆς Ἡλιοῦ τοῦ Προφήτου, καὶ οὕτως ἀμφοτέραι ἀλλήλαις ἐφιλονεῖκουν, εἰ ἄρα αἱ δέκα ἡμέραι καλῶς προσετέθησαν παρά τῶν παπιστῶν, καὶ ἤρξατο ἡ Λατινὴς ζυμοῦν. Καὶ ὡ τοῦ θαύματος, μετεβέβλητο ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῆς τὸ φύραμα εἰς πέτραν, οἷόν ἐστι τὸ κισήριον, τὸ κοινῶς λεγόμενον πορί, καὶ ἠκούσθη εἰς τὴν Σερβίαν τὸ πρᾶγμα, καὶ διένειμαν ἑαυτοῖς τὴν πέτραν οἱ ἄνθρωποι εἰς μαρτύριον, καὶ ἔλαβε καὶ ὁ Παῖσιος μέρος τῆς πέτρας, ὅπερ ἕως τοῦ νῦν κεῖται κρεμάμενον εἰς τὴν Εἰκόνα τοῦ Προφήτου ἐν τῷ κατὰ τὴν Ἱερουσαλήμ Μοναστηρίῳ αὐτοῦ.

Λοιπόν, ἐφόσον ἡ ἐορτὴ τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ δέν συνδέεται μέ τὸ Πασχάλιον, τότε διὰ ποῖον λόγον ἐνήργησεν ὁ Θεός αὐτό τὸ θαῦμα; Μήπως ἐψεύσθησαν οἱ Πατριάρχαι Παῖσιος καὶ Δοσίθεος; Ἡ μήπως ἐφλυάρει ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἀγιορείτης, γράφων ὅτι τὸ θαῦμα τοῦτο εἶναι «βεβαιωτικόν μὲν τοῦ ἡμετέρου καλανδαρίου, ἀναιρετικόν δέ τοῦ τῶν Λατίνων»;⁵

4. Βλ. Δωδεκάβιβλος, Ἐκδ. Ρηγοπούλου, Θεσ/νίκη 1983, Βιβλ. ΙΒ' σελ. 105-106.

5. Βλ. Πηδάλιον, Ἐκδ. «Ἀστὴρ», 11η Ἐκδ., Ἀθῆναι 1993, σελ. 9.

Τέταρτον, ὅπως ἔγραψεν ὁ πρωτοπρ. Alexander Lebedeff τῆς Ὁρθοδόξου Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασπορᾶς,⁶ ἐάν διατηρηθῆ τό «διωρθωμένον Ἰουλιανόν ἡμερολόγιον», θά ἔλθῃ ἐποχή πού τό Πάσχα θά συμπίπτῃ μέ τήν ἐορτήν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, κατόπιν μέ τήν τῆς Μεταμορφώσεως, κατόπιν μέ τήν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καί, ἔπειτα ἀπό 35.000 ἔτη περίπου, μέ τήν ἐορτήν τῶν Χριστουγέννων!!! Διότι, ὡς γνωστόν, διά νά διατηρηθῆ ἡ ἰσημερία εἰς τήν 21^{nv} Μαρτίου, θά πρέπη νά προστίθεται μία ἡμέρα κάθε 128 ἔτη. Δέν τό θεωρεῖτε τοῦτο ἄτοπον; Δοθέντων τῶν μυρίων ἀτόπων, ἀρχῆς γενομένης ἀπό τό σχίσμα, πού προεκάλεσεν ἡ εἰσαγωγή τοῦ ν.έ., ἐπιμένετε ἀκόμη καί σήμερον ὅτι τό ν.έ. δέν ἦτο τίποτε περισσότερο ἀπό μίαν ἀπλῆν μετονομασίαν τῆς 10^{ns} Μαρτίου εἰς 23^{nv} τοῦ αὐτοῦ μηνός;

Ἀντιγράφων καί πάλιν τόν π. Ἐπιφάνιον⁷, γράφει καί τοῦτο ὁ π. Θεόκλητος: «ὁ ΙΕ΄ Κανὼν τῆς Α΄ καί Β΄ Συνόδου ὄχι μόνον δέν τοὺς καλύπτει, ἀλλά ἀντιθέτως ἔχει δυνητικόν καί ὄχι ὑποχρεωτικόν χαρακτῆρα». Εἰς τήν φράσιν αὐτήν ὑπάρχουν τρία σφάλματα: ἓν θεολογικόν, ὅτι ὁ κανὼν εἶναι δῆθεν δυνητικός, τό ὁποῖον ἔχει ἀποδειχθεῖ ὅτι εἶναι πρωτίστως σφάλμα κατανοήσεως τοῦ κανόνος.⁸ ἓν λεκτικόν, διότι ἡ φράσις στερεῖται συγκεκριμένου νοήματος· καί ἓν λογικόν, καθότι ὁ π. Θεόκλητος ἀπό τήν μίαν πλευράν ἀποκαλεῖ τοὺς Ὁρθοδόξους τοῦ π.έ. «σχισματικούς» καί ἀπό τήν ἄλλην ἀναφέρεται εἰς τό «δυνητικόν» τοῦ Κανόνος! Ἐφόσον, π. Θεόκλητε, γράφετε ὅτι δέν μᾶς καλύπτει ὁ ΙΕ΄ Κανὼν τῆς Α΄ καί Β΄ Συνόδου, ἐννοῶν προφανῶς ὅτι δέν κηρύσσεται καμμία κατεγνωσμένη αἵρεσις, τί νόημα ἔχει νά συνεχίζητε μέ τήν ἀντιθετικήν πρότασιν «ἀλλά ἀντιθέτως ἔχει δυνητικόν καί ὄχι ὑποχρεωτικόν χαρακτῆρα»; Ἐάν δέν κηρύσσεται καμμία κατεγνωσμένη αἵρεσις, τότε εἶναι ἀνόητον νά ὀμιλῶμεν διά τό «δυνητικόν» ἢ τό «ὑποχρεωτικόν» τοῦ Κανόνος. Ἐάν πάλι ὄντως κηρύσσεται κατεγνωσμένη αἵρεσις, τότε μᾶς καλύπτει ὁ Κανὼν, ὁπότε δέν εἴμεθα «σχισματικοί». Καί εἰς τὰς δύο περιπτώσεις, ἐσεῖς ἔχετε λάθος.

Γράφει ἀκόμη ὁ π. Θεόκλητος ὅτι ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος εἶχεν εὐτελῆ κίνητρα καί ὅ,τι ἔκαμε δέν τό ἔκαμε ἐπειδή τό ἐπίστευεν, ἀλλά ἀπό μῖσος πρὸς τόν τότε ἀρχιεπίσκοπον. Ἐννοεῖ ὅτι τόσον ἦτο τό μῖσος τοῦ πρ. Φλωρίνης

6. Βλ. http://www.orthodoxinfo.com/ecumenism/calendar_faq.htm.

7. Βλ. Τά Δύο Ἄκρα: Οἰκουμενισμός καί Ζηλωτισμός, ἔ.ἀ., σελ. 75-76.

8. Βλ. «Ἅγιος Ἀγαθάγγελος Ἐσφιγμενίτης», τ. 177, Ἰαν.-Φεβρ. 2000, σελ. 44-61.

κατά τοῦ ἀρχιεπισκόπου, ὥστε ἴσχυσε καί διά 17 συναπτά ἔτη μετά τόν θάνατον τοῦ τελευταίου! Ὅμως, ἡμεῖς οἱ νεώτεροι, π. Θεόκλητε, ἐκτός ἀπό τās μαρτυρίας ἀνθρώπων πού ἐγνώρισαν τόν πρ. Φλωρίνης, ἔχομεν ἀναγνώσει καί 1.000 καί πλέον σελίδας τῶν ἔργων του, τά ὁποῖα ἐμπνέουν ἀγάπην πρωτίστως πρὸς τās Ὁρθοδόξους παραδόσεις καί κατόπιν πρὸς τήν Πατρίδα καί εἰς τά ὁποῖα οὐδεμία λέξις μίσους ὑπάρχει. Μήπως, λοιπόν, τό ἄπειρον αὐτό μῖσος, διά τό ὁποῖον ὁμιλεῖτε, πρέπει νά τό ἀναζητήσετε εἰς τās καρδίας ἄλλων ἀνθρώπων, ζώντων τε καί τεθνεώτων;

4. Συμπέρασμα

Αἱ τελευταῖαι ὀκτώ περίπου δεκαετίαι ἀποτελοῦν τρόπον τινά μίαν κατοχικήν περίοδον διά τήν Ὁρθοδοξίαν. Ἐκτός ἴσως ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, κατά κανόνα «λύκοι βαρεῖς» κατεῖχον καί κατέχουν τούς πατριαρχικούς καί τούς ἀρχιεπισκοπικούς θρόνους, «λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τούς μαθητάς ὀπίσω αὐτῶν», ὅπως ἀκριβῶς προεφήτευσεν ὁ Ἄπ. Παῦλος⁹. Οἱ Ὁρθόδοξοι τοῦ π.έ. κάνουν ἀντίστασιν. Δυστυχῶς, ὅπως καί ἄλλοτε, ἡ δικόνοια καί τά λάθη δέν ἀπουσιάζουν ἀπό τόν ἱερόν ἀγῶνα των. Ἀπό τήν ἄλλην πλευράν, οἱ Ὁρθόδοξοι τοῦ ν.έ., ἀπό τούς ὁποίους εἶναι ζήτημα ἂν τό 10% παραμένουν ὄντως Ὁρθόδοξοι, στηρίζουν τούς διώκτας τῶν Ὁρθοδόξων τοῦ π.έ. Οἱ πολλοί ἔχουν τούλάχιστον τό ἐλαφρυντικόν ὅτι ἔχουν ἄγνοιαν, διότι πιστεύουν ἀφελῶς εἰς τά ψεύδη πού τούς λέγουν οἱ λυκοποιμένες των. Ὁ π. Θεόκλητος, ὅμως, ἐν γνώσει του εὐρίσκεται μέ τήν μερίδα τῶν διωκτῶν, «ὅτι πλατεῖα ἡ πύλη καί εὐρύχωρος ἡ ὁδός ἡ ἀπάγουσα εἰς τήν ἀπώλειαν», διότι εἰς τήν ἄλλην πλευράν ὑπάρχει ὁ χλευασμός καί ὁ διωγμός, «ὅτι στενή ἡ πύλη καί τεθλιμμένη ἡ ὁδός ἡ ἀπάγουσα εἰς τήν ζωήν»¹⁰.

9. Πράξ. 20: 29-30.

10. Ματ. 7: 13-14.